

ISBN 978 90 00 37833 3

ISBN 978 90 00 37834 0 (e-book)

NUR 283

© 2021 Van Goor

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

www.de-leukste-kinderboeken.nl

www.jokereijnders.nl

tekst Joke Reijnders

omslagontwerp Sophie Pluim

zetwerk binnenwerk Mat-Zet bv, Huizen

In het westen zakte de zon rood achter de heuvel en kleurde de avondlucht oranje, rood en paars. Ik luisterde naar de mussen die achter me in de heg tijlpten. Dit was een van de fijnste momenten van de dag. De zon had de meeste warmte al met zich meegenomen. Op straat werd het rustig, de mensen keerden terug naar huis, parkeerden hun auto voor de deur en verdwenen naar binnen voor de rest van de dag. Ik strikte net mijn haarlint opnieuw vast toen mijn moeder achter me opdook.

‘Ah, daar ben je, Cornelia. Ik heb nieuws! Het schijnt dat er vandaag een nieuw meisje is aangekomen. Ze is de eerste van haar familie hier, dus ze zal zich wel een beetje ontheemd voelen. Waarom ga je niet naar haar toe? Misschien kun je haar wegwijs maken,’ zei mama.

‘Een meisje? Werkelijk? Hoe oud is ze?’ vroeg ik.

‘Ik ben bang dat ik je alles al heb verteld wat ik weet, Cornelia. Toe dan,’ moedigde mama me aan. ‘Je vindt haar in de nieuwe wijk.’

Ik stond op en snelde over de paden tussen de bomen, hier en daar haastig bekenden groetend. De gravin liet haar onafscheidelijke kanten omslagdoek zien aan een van de nieuwe bewoners, die zich geïnteresseerd over de stof boog. Een eekhoorn schoot onder haar hoepelrok door. De gravin slaakte een gil. Ik sloeg een hand voor mijn mond om niet te lachen.

Een meisje! Het leek een eeuwigheid geleden dat er een nieuw meisje was aangekomen. Ik hoopte maar dat ze van mijn leeftijd was. Misschien konden we vriendinnen worden. Het zou verrukkelijk zijn om weer met iemand te kunnen praten, lachen en geheimen te hebben.

Aan het einde van het hoofdpad sloeg ik links af, naar de waterkraan. Daar had iemand een lege bloemenvaas laten staan. Ik pakte hem op en zette hem tegen de muur, zodat niemand erover zou struikelen.

Meneer Robins was aan het praten met zijn buurman toen ik aan kwam rennen. Hij boog zoals gewoonlijk en nam zijn hoed voor me af.

‘Goedenavond Cornelia, heeft je moeder het je verteld?’

‘Goedenavond meneer Robins, hoe maakt u het? Ja, ik ben op zoek naar het nieuwe meisje,’ antwoordde ik.

‘Je vindt haar in de nieuwe wijk, achter de grote linde,’ zei meneer Robins.

‘Dank u wel.’

Bij de grote linde vertraagde ik mijn passen. Een windvlaag speelde met de jonge blaadjes aan de takken. Het meisje bofte, het was een prachtige dag om aan te komen op Lindeheuvel. Ik kuchte om mijn aanwezigheid aan te kondigen en stak voorzichtig mijn hoofd om de stam van de boom.

‘Neem me niet kwalijk...’

Een meisje in spijkerbroek zat in kleermakerszit op de grond en keek geschrokken naar me op. Haar ogen werden groot.

Ik maakte een bezwerend gebaar met mijn handen. ‘Niet schrikken! Ik... Mijn moeder zei dat je nieuw was en...’

‘Nieuw?’ herhaalde het meisje hol.

‘Ik kan me voorstellen dat je niet precies weet hoe alles hier werkt. Ik kan je daarbij helpen als je wilt,’ zei ik warm. Het meisje kon niet veel ouder dan een jaar of elf, twaalf zijn. Dat was perfect! Ik wist zeker dat we vriendinnen zouden worden. ‘Je hoeft hier niet te blijven zitten, weet je. Je kunt hier werkelijk verrukkelijk wandelen.’

Het meisje staaarde nog steeds naar me. ‘Ben jij...’ begon ze, terwijl ze van me vandaan schoof, ‘ben jij...’

Ik liet me niet uit het veld slaan. ‘Mag ik?’ vroeg ik. Ik kreeg geen antwoord en besloot het zwijgen van het meisje maar als toestemming op te vatten. Behoedzaam, om haar

niet nog meer te laten schrikken, kwam ik dichterbij. Ik veegde een dor blaadje weg, spreidde mijn rok netjes uit en nam plaats op de verhoogde granieten plaat van het graf naast het meisje. Het meisje maakte een geschrokken geluidje.

‘Je hoeft je geen zorgen te maken, de weduwe Costa is al lang vergeten en komt dus nooit meer,’ legde ik vriendelijk uit. ‘Mijn naam is Cornelia Windsor. Wat is jouw naam?’

‘Eh... Olivia.’

‘Prettig kennis met je te maken, Olivia,’ zei ik hartelijk. ‘Hoe maak je het?’

‘Hoe maak je het?’ herhaalde Olivia, terwijl ze me met afgrijzen aanstaarde. ‘Hoe maak je het? Ik maak helemaal niets meer. Ik ben dood!’

Olivia werkte zich snel omhoog en deed een paar wankele passen naar achteren, maar stopte daar meteen mee toen ze met haar hak tegen een andere grafsteen stootte.

‘Ik ben dood,’ herhaalde Olivia. Haar onderlip trilde. ‘En op een begraafplaats.’

Ik glimlachte voorzichtig naar haar. Ik had al vaak genoeg nieuwelingen gezien die zich nog niet verzoend hadden met hun nieuwe situatie. Voor sommigen was het een opluchting dat ze hier op Lindeheuvel waren, maar anderen waren boos, verdrietig of opstandig en wilden alles op alles zetten om weer terug te keren.

Mijn eerste dagen op Lindeheuvel waren ook niet makkelijk geweest. Ik herinnerde me maar al te goed hoe verloren ik me voelde. Juist daarom was ik vastbesloten om Olivia te helpen, zoals een beste vriendin dat zou doen, helemaal nu bleek dat we ongeveer dezelfde leeftijd hadden.

Ik herinnerde me hoe ik dagen en nachten onder de grond bleef, tot mevrouw Sanders me had geroepen. Mevrouw Sanders, een naaister die bij leven een atelier in de Hoofdstraat had geleid, had zich vanaf het moment dat ik bovengronds kwam over me ontfermd. Op een maandagmiddag in de late herfst, toen het al begon te schemeren, had ze met me over Lindeheuvel gewandeld. Ze had me voorgesteld aan al haar vrienden. Mevrouw Hudson, die tijdens haar leven de kamers van haar huis verhuurde aan mensen en voor hen kookte, en die heel aanstekelijk kon vertellen over alle bijzondere huurders die ze had gekend. Meneer Robins, die zo verknocht was aan zijn viool dat hij zich met het instrument had laten begraven en die zorgde voor de muziek op Lindeheuvel. Later waren daar nog andere mensen bij gekomen, zoals meneer Hardy, de bibliothecaris, en mevrouw Walter, de eerste vrouwelijke burgemeester van onze stad.

Iedereen was warm en hartelijk geweest en ze hadden me behandeld alsof ze me al heel lang kenden. Misschien kwam het ook doordat ik als een van de weinige jonge kinderen op Lindeheuvel was gebleven. Veel anderen waren inmiddels vergeten en hun graven waren geruimd.

Het had nog geen jaar geduurd voor mama bij me kwam, het resultaat van een longontsteking die ondanks diverse aderlatingen door onze huisarts maar niet wilde overgaan. Toen mijn moeder haar wekelijkse bezoek aan mij had overgeslagen, had ik er eerst niets achter gezocht. Ik dacht dat mijn ouders misschien op vakantie waren vertrokken, naar Italië of de Franse Côte d'Azur waar mama in de tuin kon zitten of over de boulevard kon flaneren en dat ze vergeten had me over haar vakantieplannen te vertellen. Maar toen het september werd en mama nog steeds niet op bezoek was geweest, begon ik me zorgen te maken. In september begon het theaterseizoen weer en mama zou dat nooit aan zich voorbij laten gaan. Constance Windsor was namelijk overal een graag geziene gast. Haar leven draaide om het ontvangen van bezoek van vrienden en kennissen, het afleggen van bezoeken aan vrienden en kennissen en met vrienden en kennissen naar het theater gaan.

Twee weken later verscheen een begrafenisstoet op Lindeheuvel en hield stil bij mijn plek.

In het begin was het onwennig geweest om mama bij me te hebben. Sinds mijn aankomst had ik immers een eigen bestaan opgebouwd op Lindeheuvel, met mijn eigen gewoontes en met vrienden die mijn moeder nog nooit had ontmoet. Dat leidde tot wrijving. Mijn moeder wilde vasthouden aan ons leven voor Lindeheuvel, met visites aan mensen van

onze eigen stand, maar de vrienden van mevrouw Sanders en dus mijn vrienden, waren voornamelijk arbeiders en mensen uit de middenstand en niet de mensen waarmee mama me wilde laten omgaan. Mevrouw Sanders, die de dood als een sociale bevrijding had ervaren, had het voor me opgenomen en verteld dat de tijd van rangen en standen voorbij was op Lindeheuvel en dat ze dat maar moest accepteren.

Het had een tijdje geduurd voor de twee vrouwen een wapenstilstand hadden bereikt en dat kwam doordat mevrouw Sanders een oplossing wist te vinden voor de rouwjurk die mama droeg. Mama had er namelijk op gestaan zwart te blijven dragen, als herinnering aan het verdriet dat ze had gehad om mijn sterven, maar toen ze eenmaal zelf op Lindeheuvel was en merkte dat ze haar kleding niet meer kon wisselen, had ze daar spijt van. Ze dacht met weemoed terug aan de crèmekleurige jurk die ze droeg bij haar visites, of de satijnen avondjurk in rood met goud waarin ze in onze loge in het theater verscheen of zelfs haar theejurk, de groene jurk zonder korset die ze slechts droeg als ze alleen was met haar gezin of met goede vrienden dineerde.

Mevrouw Sanders, die alle bezoekers op Lindeheuvel goed in de gaten hield om binnen haar vakgebied op de hoogte te blijven, had mama enkele tips gegeven waarmee ze haar zwarte jurk iets kon opfleuren, door bijvoorbeeld vogelveren of sneeuwkllokjes als accessoires te gebruiken. Dat hielp. Uit-

eindelijk waren mevrouw Sanders en Constance Windsor zelfs beste vriendinnen geworden en praatte mijn moeder met iedereen op Lindeheuvel even vriendelijk, iets wat ze bij leven vanwege het standsverschil nooit zou hebben gedaan.

Papa was veertig jaar later aangekomen. Natuurlijk had hij in de eerste jaren vaak ons graf bezocht, maar die bezoeken werden steeds onregelmatiger en er verstreek steeds meer tijd tussen de bezoeken. Toen hij zich eindelijk bij ons op Lindeheuvel voegde, had hij de leeftijd van een grootvader en gedroeg hij zich ook zo. Het voelde vreemd om 'papa' te zeggen tegen een man met een witte baard en toen ik mijn armen om hem heen sloeg, zat er een buik tussen die er vroeger niet was geweest en er was een stijfheid in mijn vaders klopje op mijn rug, die nooit meer helemaal verdween.

Mijn vader, Reginald Windsor, bemoeide zich nauwelijks met ons. Op de zeldzame avonden dat hij zich bovengronds waagde, maakte hij een wandeling naar de rand van Lindeheuvel. Vanaf de heuvel keek hij naar de rivier, waar de fabriek voor behang stond die hij had opgericht. Dan zuchtte hij en ging op bezoek bij Simons, zijn bedrijfsleider, die enkele jaren eerder op Lindeheuvel was aangekomen en praatte met hem over de fabriek. Ze vroegen zich af wie er nu de baas was ('als het maar niet de jongen van Becker is') en kwamen tot de conclusie dat het nooit meer zo goed zou worden als het onder hun leiding was geweest.

Maar papa was in elk geval aanwezig, ook al was het niet met zijn aandacht.

Olivia had dat allemaal niet. Olivia kende hier niemand en ze zag eruit alsof iemand haar wakker had gemaakt uit een nachtmerrie. Ik móest haar gewoon helpen.

‘Ik snap dat je in de war bent,’ zei ik.

Olivia schudde haar hoofd. ‘Je begrijpt het niet.’

‘Ik begrijp je werkelijk!’ zei ik nadrukkelijk. ‘Er is heel veel gebeurd de laatste dagen. En nu ben je hier alleen en je...’

Olivia sloeg haar handen voor haar gezicht en barstte in snikken uit.

Arme Olivia! Snel stond ik op van het graf van mevrouw Costa en ging naast het nieuwe meisje staan. Zo behoedzaam als ik vroeger mijn porseleinen pop oppakte, legde ik nu een arm om Olivia heen, alsof ze net zo breekbaar was. Er ging een huivering door haar heen, maar ze rende niet weg.

Voor levenden zijn aanrakingen letterlijk van levensbelang, maar hier, op Lindeheuvel, was dat anders. Het was niet gebruikelijk. Het hoorde bij de ongeschreven wetten van de bewoners van Lindeheuvel: je raakt elkaar niet aan (tenzij tijdens een dans), je gaat niet onuitgenodigd het graf van een andere bewoner in en je respecteert de openingstijden van Lindeheuvel voor de bezoekers. Dat betekende dat als Lindeheuvel open was, wij ervoor zorgden dat we niet bovengronds waren.

Terwijl ik Olivia liet huilen, bestudeerde ik zwijgend haar kleding van dichtbij. Olivia droeg een groen T-shirt met een zwart vestje en een spijkerbroek met scheuren. Door mevrouw Sanders was ik bekend met T-shirts, maar ik had nog niet eerder een spijkerbroek met scheuren op Lindeheuvel gezien en ik vroeg me af of Olivia uit een arm gezin kwam. Ik nam me voor eerst aan mevrouw Sanders te vragen wat die gescheurde broek over Olivia kon zeggen. ‘Eerst nadenken, voor je iets zegt. We willen niet iemand per vergissing beledigen,’ zei mama altijd.

Na een tijdje stopte het snikken. Met een geroutineerd gebaar veegde Olivia de mouw van haar vest langs haar neus en bestudeerde toen verbaasd haar mouw.

Ik wendde mijn blik af.

‘Geen... snot?’ vroeg Olivia.

Ik onderdrukte een rilling. Meisjes van Olivia’s tijd spraken blijkbaar openlijk over dit soort dingen en ze verwachtte dan waarschijnlijk ook een open antwoord van me. ‘Geen snot, geen bloed, geen tranen, geen spuug,’ zei ik daarom monter. ‘Je hebt niets vloeibaars meer in je lichaam. Het is heel schoon om dood te zijn. Je hoeft ook niet... jeeewetwel...’

‘Jeeewetwel?’ herhaalde Olivia met opgetrokken wenkbrauwen.

‘...naar het kleinste kamertje,’ zei ik toch ietwat verlegen. Als ik nog had geleefd, had ik gebloed. Er waren nu een-